

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra Drøm og Virkelighed

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 49. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069396480.pdf> (tilgået 30. november 2021)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

«[↵](#)beder Dem. - Jeg kræver Gud til Vidne, at det ikke er af Ligegyldighed, at jeg fordrer dette Løfte af Dem; nei, af høi Ærbødighed for det Baand, der skal forene os. Jeg kan ikke i dette Øieblik med et ganske frit rijerte tilhøre Dem, og jeg vil ikke fornærme Dem, ved at skjænke Dem en halv Hengivenhed - Spørg mig ikke videre! Viis mig saa stor en Tillid; og den Dag vil komme, da jeg skal løse Dem denne Gaade, og da er jeg ganske Deres.» - »Laura!« raabte jeg, som ude af mig selv: »Jeg troer at forstaae Dem, man har berøvet mig Deres Høiagtelse. De føler jeg er Dem uværdig.« - Mine Læber skjælvede, jeg kunde ikke sige Mere. - Laura saae forskrækket paa mig. - »Fat Dem!« sagde hun: »Jeg forstaaer Dem ikke. Jeg troede, ved min Fortrolighed at have beviist Dem min Høiagtelse.« - En Mistanke af en anden Art opstod hos mig. - »*Et frit Hjerte*,« havde hun sagt. - »Svar mig oprigtigt,« sagde jeg: »Elsker De mig ikke? O Gud! Kunde det være muligt at et andet Billede trængte sig mellem Dem og mig?« - Hun taug. - »Nei,« raabte jeg, »det er umuligt!« - »Jeg vil svare Dem,« sagde hun stille: »Jeg elsker Dem, ja jeg elsker Dem. Men et andet Billede trænger sig dog virkelig mellem Dem og mig. Der er et Menneske, som jeg ikke kan see i Øinene, en Erindring, som jeg ikke kan [50](#) blive fri for« »Laura!« udbrød jeg: »hvad siger De? Har De nogensinde elsket en Anden?« - Hun betænkte sig lidt og sagde undseelig: »Og om saa var, var jeg derfor strafværdig imod Dem?« - »O Gud!« udbrød jeg: »Saa er der ingen Uskyldighed paa Jorden!« ... »Uskyldighed?« gjentog hun fornærmet: »Jeg har intet at bebreide mig.« - Jeg stod som forstenet. Min egen Samvittighed tilraabte mig: hvad vover *Du* at sige? - Efter et lille Ophold vedblev hun med sagte Stemme: »Jeg har tænkt, at De var høimodig nok til at skaane en Følelse hos mig, som maaskee er overspændt, men som jeg saa lidet kan eller vil overvinde, at jeg hellere udsætter mig for min Faders Vrede, ja hvad mere er, for at bedrøve Dem og ham, end jeg fuldbyrder vor Forbindelse, uden dette Vilkaar imellem os.« - Hun greb min Haand, og sagde med en fortryllende Overtalelsesgave: »O Julius! Giv mig et saa stort Beviis paa Deres Tillid og Tro til mig! - Vær vis paa, jeg skal ikke være det uværdig! Det gjælder min Samvittigheds Fred. Giv mig Tid til at overvinde et Indtryk, som endnu er alt for levende. De kan ikke gjætte hvad jeg mener, men tro mig, den Dag skal komme da jeg skal staae reen og klar for Deres Øine.« - Hun holdt min Haand, hendes Øine lyste af en saa himmelsk Glands, de var fulde af Taarer. Jeg slog min Arm om hende, og trykkede hende til mig, uden dog at vove at berøre hendes Læber. - »Velan!« raabte jeg: »Ethvert Offer er ringe for Din Tilfredshed, forunderlige, ubegribelige Pige! Du skal stedse være hos mig, Du skal bære mit Navn, jeg skal haabe at vinde Dit hele Hjerte. Det er jo allerede mere end jeg er værd. Jeg er vant til at fornægte mig selv. Velan! jeg lover hvad Du forlanger.« -